

Szócs Géza Ötven

Először Kolozsvárt, egy főtéri pincekocsmában láttam Szócs Gézát. Nem is írtam még, és ha írtam, az sem úgy volt, ha meg mégis, az mindegy volt, de akkor hallott már vonalas füzeteimbe írogatott ügyeimről. Hja, mert nem hagytam velük békén. Nem a sarokban ült, de a képhez az a másik tény, hogy sarokban ült, sokkal inkább hozzátartozik ma, mint valóságos helye abban a helyiségben. Tehát a sarokban ült és szótlan volt, de az a tény, hogy mindvégig ő uralta a társalgást, legalább annyira hozzátartozik ehhez az első képhez, mint kiejtett szavainak mennyisége. Legalábbis bennem. Még azt is éreztem, hogy akiknek igazán beszélgetnivalójuk lenne egymással, azok mi vagyunk ketten - akár így, szavak nélkül, mindegy. De csak hallgattam, és elővettem a Gézával kapcsolatos lexikális tudásomat, hogy a szubjektív benyomásokkal vegyítsem - ez eddig nem túl izgalmas, még csak tanulás se lesz, csak itt van az első találkozás, hát leírom, mielőtt magam is elfelejteném.

Aztán a "helyőrségesek" szokásos kolozsvári köreit róttam, és Géza nem nagyon jelent meg a színen - sokkal inkább a háttérben, pontosabban a fejünk, a szerkesztőség felett három emelettel, ahol lakik. Volt, hogy bejártam a fiúkkal a tanszékre kéziratokra vadászni, aztán némely kéziratot emberrel este a Music Pub-ba vagy tizen, és csak úgy egyszerűen folyt az élet, sorra tünedeztek fel a szép, jó, tehetséges gyerekek, akiknek idővel verseik, prózáik jelentek meg az Előretolt Helyőrségben, és kötetek az Erdélyi Híradónál. Szócs Géza mindvégig ott volt fölöttünk, és ez olyan tény, hogy szentségtörés még leírni is. Csakhogy nem nagyon írta még le senki: annak, hogy az elmúlt évtizedben megsaporodtak a fiatal erdélyi szerzők, némelyek Magyarországon is nevet szereztek, alapfeltétele volt a Szócs Géza nyújtotta biztonság. Lelki támogatásról volt szó, amit annak ellenére is éreztünk, hogy tudtuk: jó ideje nem ír (mi már akkor érkeztünk, amikor megjelent az ő Szindbádja, amelynek borítóján a következő felirat áll: "Sz. G. utolsó verseskönyve"). Tudtuk, hogy az az erő, ami azelőtt a versekhez kellett: valahol van. És mi úgy gondoltuk, hogy azt az erőt belénk fektette. Szerencsés helyzet, ha valakiknek "csupán" annyi a dolguk, hogy továbbhiggyék a beléjük vetett hitet.

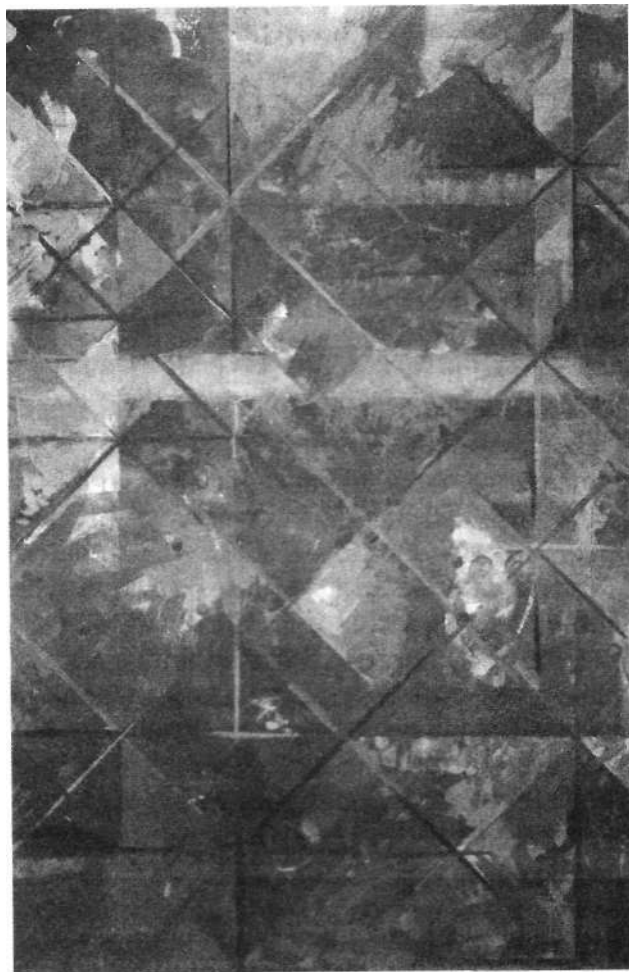
Szócs Géza most ötven esztendő. Engem is váratlanul ért a tény, még most sem tudom, mi legyen a véleményem: jó, mennyire fiatal vagy jó, mennyire idős. Ötven esztendő, és kész. Éppen a szüleink generációja, pontosabban nem: vagy fiatalabb náluk vagy idősebb. Engem azért lepott meg az augusztusi születésnap, mert ezzel az évszámmal egy olyan embert fordítottak le a számok és a biológia nyelvére, akit mindig is kortalannak ismertem.

Egyébként lesz új Sz. G.-kötet. Farkas Wellmann Endre barátom (neki kellett volna megírnia ezt a köszöntőt, de jelenleg fogalmam sincs, melyik erdélyi faluban bóklászik és miért) és mások nyüstölésére, ha nem is szerkesztett egy könyvet a tíz év alatt összegyűlt versekből, de hagyta, hogy összeállítsanak egy ilyet. Vagy két hete felhívtam Gézát. Úgy kezdtem, hogy akasztják a hóhért, anyagot kérek, új minőségben, szerkesztőként. Nevetett. Nem érdekelt, hogy hosszú hónapok óta lógok a folyóiratának ígért versekkel, azt mondta, kérjek az említett Wellmann úrtól. Az ő gépén találtam az eddig közöletlen *A halfácánok* című versciklust, melynek végső darabja olvasható a Lágymányosi hídon.

A kötet egyébként *Az al-legóriás ember* címmel lapzártánk körül jelenik meg.

Most úgy gondolom, hogy sem ez a köszöntő nem méltó, sem maga a most megjelenő könyv nem az ehhez a kerek számhoz. Persze nem méltó semmi sem: ez a szám nem létezik, információtartalma nulla, hőmérséklete fagypont. Úgy gondolom, hogy az ő ilyen meg olyan kerek éveit nem kis részben a közreműködésével lángot fogott Helyőrség-generáció munkája tölti be, úgyhogy nekünk semmi dolgunk sincs ez ügyben, csak ami a dolgunk. Isten éltesen!

Szálinger Balázs

Kiss György: *Perspektívák III. Föld*
gipsz, akril